Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 459 van 25 september 2026
in de zaak RvV X en RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats(en):

1. In de zaak RvV X:
ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 10
4460 GRÂCE-HOLLOGNE

2. In de zaak RvV X :
ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 16 september 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: “RvV-wet”).

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, *loco* advocaat T. BARTOS (in de zaak RvV X).

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, *loco* advocaat C. DESENFANS (in de zaak RvV X).

Verwerende partij is in beide zaken niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij (hierna: verzoeker) werd op 30 oktober 2023 als vluchteling erkend in Griekenland.

1.2. Verzoeker dient op 2 februari 2024 een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden. Op 15 mei 2025 verklaarde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) zijn verzoek niet-ontvankelijk daar hij reeds erkend werd als vluchteling in Griekenland. Tegen voormelde beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest met nummer 344 846 van 15 april 2026 verwierp de Raad dit beroep.

1.3. Op 26 mei 2026 dient verzoeker een volgend (tweede) verzoek om internationale bescherming in België in. Op 24 juli 2026 neemt de commissaris-generaal de beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek*)".

1.4. Op 24 augustus 2026 dient verzoeker huidig volgend (derde) verzoek om internationale bescherming in België in. Op 10 september 2026 neemt de commissaris-generaal in hoofde van verzoeker een beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*". Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(…)
A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijn afkomstig uit Khan Younes, Gaza. Een groot deel van uw familie woont nog in Gaza. U heeft daarnaast nog familie in Zweden en heel wat familieleden in België, waaronder uw broer A. B. R.(X en OV X) die eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 2 februari 2024. Daarnaast heeft u nog verre familie in de rest van Europa.

U verliet Gaza reeds gedurende een korte periode, van 12 oktober tot 28 oktober 2021, om naar Istanbul te reizen voor een bezoek aan een vriend. Op 7 augustus 2023 verliet u Gaza definitief en reisde u via Egypte naar Turkije, waar u ongeveer 35 dagen verbleef. In Turkije vond u onderdak in woonhuizen van een smokkelaar, andere keren bracht u de nacht door op het strand. Tijdens uw verblijf in Turkije leerde u andere Palestijnen kennen, waaronder twee vrienden die samen met u de oversteek van Turkije naar Griekenland maakten. Tijdens uw pogingen om Griekenland te bereiken werd u driemaal door de Turkse politie aangehouden.

Uiteindelijk kwam u op 21 september 2023 in Mytilene, op het eiland Lesbos, aan. Meteen bij aankomst werden jullie door de Griekse autoriteiten meegenomen naar een plek, waar u 10 à 15 dagen vastzat. Vervolgens werd u, samen met uw twee vrienden, naar een open centrum gebracht, waar u op 11 oktober 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende. Eén van deze vrienden overleed in het opvangcentrum in Mytilene. Op 30 oktober 2023 werd u er erkend als vluchteling. U diende nadien het centrum te verlaten, hetgeen u twee dagen na ontvangst van de beslissing deed. Vervolgens reisde u naar Athene waar u niet langer dan 15 dagen verbleef, alvorens naar Thessaloniki te reizen. Al snel vond u daar werk in de aardbeienpluk. U kreeg er tegelijkertijd onderdak in een tent. In Thessaloniki maakte u ook een afspraak om zodoende uw Griekse verblijfsvergunning of ADET te bekomen. Zowel tijdens uw verblijf in het kamp in Mytilene, als tijdens uw verblijf in Thessaloniki heeft u medische zorg voor uw tandpijn gezocht, maar u kreeg telkens enkel een pijnstiller aangeboden. Na een kleine maand in Thessaloniki vertrok u naar het eiland Kreta, waar u tussen de 30 en 40 dagen verbleven heeft. Samen met uw vrienden woonde u er op een verlaten plek. Op een dag werd u benaderd door een Albanese supermarkteigenaar die u eerst voedsel kwam brengen. Na een tijdje stelde hij voor om voor hem te werken in de winkel, waar u tevens mocht slapen. Nadien vroeg hij u ook om sigaretten te smokkelen. U ging hiermee akkoord en heeft dit tweemaal gedaan. Vervolgens verkocht u uit angst een deel van de sigaretten en ging u met de opbrengst ervan uw reispaspoort ophalen. Enkele dagen voor uw vertrek uit Griekenland, op 29 december 2024, bent u dit reisdocument gaan ophalen in Thessaloniki, waar u nog een aantal dagen verbleven heeft. Uw familie in België betaalde vervolgens uw reis naar België.

Op 1 februari 2024 kwam u toe in België, waar u op 2 februari 2024 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Bij terugkeer naar Griekenland vreesde

u om opnieuw in slechte levensomstandigheden terecht te komen. Daarnaast vreesde u opnieuw problemen te hebben met de Albanese man waarvoor u even gewerkt heeft.

Ter staving van uw eerste verzoek legde u de volgende documenten voor: (1) een kopie van uw Palestijnse identiteitsdocumenten, (2) een kopie van uw Griekse documenten, (3) uw geboorteakte, (4) een UNRWA-kaart, (5) de overlijdensakte van uw vriend uit Griekenland, (6) een bewijs van geldovermaking van uw broer A. B. R.b(7) een medisch document in verband met de problemen aan uw huid, (8) medische documenten in verband met uw tandpijn, (9) een kopie van uw bijlage 26, (10) een stick met foto's en video's van de toestand in Gaza, evenals van de slechte levensomstandigheden in Griekenland, (12) een bewijs van consultatie bij de psycholoog in België.

Op 15 juli 2025 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw verzoek aangezien u een vluchtelingenstatus had in een Europese lidstaat, in casu Griekenland. U diende beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Middels het arrest van 15 april 2026 (nr. 344 846) verwierp de RvV uw beroep.

Op 30 april 2026 kreeg u een eerste bevel om het grondgebied vrijwillig te verlaten, maar u gaf hieraan geen gevolg en diende op 26 mei 2026 in België een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dit volgend verzoek verwees u naar de reeds voorgelegde documenten tijdens uw eerste verzoek in verband met uw psychologische begeleiding in België. Ook in het kader van uw tweede verzoek wilde u hiermee aantonen dat u in België in psychologische behandeling bent, dat u deze zorg nodig heeft en dat u deze niet kon verkrijgen in Griekenland. Daarnaast verwees u, net als in het kader van uw eerste verzoek, opnieuw naar de slechte leefomstandigheden en het gebrek aan ondersteuning in Griekenland. Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming legde u geen nieuwe documenten neer.

Op 24 juli 2026 verklaarde het CGVS uw verzoek om internationale bescherming opnieuw niet-ontvankelijk, omdat er geoordeeld werd dat er een gebrek was aan nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maakten om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

Op 11 augustus 2026 kreeg u opnieuw een bevel om het grondgebied vrijwillig te verlaten, maar u bleef in België. Op 24 augustus 2026 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in. Omdat u telkenmale geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen het grondgebied te verlaten werd u op 1 september 2026 overgebracht naar het Transitcentrum Caricole (CAR) te Steenokkerzeel, waar u tot op heden verblijft.

In het kader van uw derde verzoek verklaart u dat u psychologische problemen heeft en dat u opnieuw een verzoek indient op basis van een nieuw psychologisch attest dd. 26 augustus 2026. Wat betreft uw situatie in Griekenland, stelt u alles reeds te hebben verteld in het kader van uw eerste en tweede verzoek en zijn er volgens u geen andere redenen voor uw nieuw verzoek in België. Nadien geeft u nog aan dat er geen toekomst is voor u in Griekenland, dat u wel kan terugkeren naar Gaza, maar niet naar Griekenland omdat u daar dakloos was en in aanraking kwam met verslaafden. Ook het gebrek aan een netwerk in Griekenland meldt u. Ook stelt u dat u in België was begonnen met een leven op te bouwen, maar dat alles voor u werd stopgezet door de verkregen negatieve beslissingen.

In het kader van uw derde verzoek legde u het volgende document voor: (1) een psychologisch attest d.d. 26 augustus 2026.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 57/11/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 20 APR, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

In het kader van uw derde verzoek verklaart u, net zoals in het kader van uw voorgaande verzoek, dat u psychologische problemen heeft, dat u altijd aan het nadenken bent, problemen heeft met slapen en stress ervaart (zie verklaring VVIB d.d. 01/09/2026, vraag 13). U verwijst daarbij naar een nieuw psychologisch

attest d.d. 26 augustus 2026, waarop u uw nieuwe verzoek om internationale bescherming baseert. U zegt hiermee uw psychologische toestand te willen aantonen (zie verklaring VVIB d.d. 01/09/2026, vraag 17).

Dat u het mentaal moeilijk heeft en hiervoor in behandeling bent in België, wordt op zich niet betwist. Er werden echter geen elementen aangereikt waaruit kon blijken dat uw situatie dermate was dat u niet in staat was om deel te nemen aan de procedure om internationale bescherming. Evenmin beschikt de Commissaris-generaal over dergelijke elementen. Zo maakte u in het kader van uw derde verzoek geen elementen of omstandigheden kenbaar die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure zouden bemoeilijken (zie vragenlijst 'bijzondere procedurele noden', DVZ, d.d. 01/09/2026). Daarenboven blijkt uit het verslag dat uw antwoorden logisch volgden op de vragen van de DVZ-ambtenaar en dat u geen problemen ondervond om te vertellen over uw persoonsgegevens, familiale situatie of uw motieven (zie Verklaring VVIB, DVZ, dd. 01/09/2026, vragen 124). Ook het voorgelegde psychologisch attest spreekt zich niet in die zin uit en toont niet aan dat u niet in staat bent deel te nemen aan de procedure dan wel nood heeft om specifieke steunmaatregelen om u in uw deelname te ondersteunen (groene map derde verzoek, document 1: voorgelegd psychologisch attest d.d. 26/08/2026).

Dat uw psychologische situatie op heden aldus dermate ernstig is waardoor u belemmerd bent in uw deelname aan de procedure, dan wel dat er zich thans bijzondere steunmaatregelen opdringen, toont u ook nu niet aan en blijkt ook uit niets.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

De commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onderzoekt in geval van een volgend verzoek op basis van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Gezien uw vorige verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus aan u heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, aldus verband houden met uw situatie in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en van die aard zijn dat zij die de verdere toepassing van artikel 38, lid 1, c) Asielprocedureverordening (2024/1348) op uw specifieke omstandigheden verhinderen.

Info status

Uit de elementen die voorhanden zijn (zie Verklaring DVZ dd. 23/02/2024; NPO dd. 02/04/2025; bijlage Eurodac Marked Record, dd. 05/02/2024; schrijven Dublin-unit Griekenland, dd. 13/03/2024; blauwe map derde verzoek: Eurodac Case Report d.d. 24/08/2026), blijkt dat u reeds internationale bescherming, geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Aan u werd op 30 oktober 2023 de vluchtelingenstatus verleend.

Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

GEAS

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende

grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,…

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken

(zie: Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op https://www.ecoi.net/en/file/local/2078215/ Definitief+verslag+statushouders+Griekenland.pdf; Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 24/6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDAGR_2023-Update.pdf; Country Report : Greece. Update 2024, gepubliceerd door AIDA/ECRE in september 2025 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/09/AIDA_GR_2024-update.pdf); Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op https://www.ecoi.net/en/file/local/2114789/ Verslag_feitenonderzoek_statushouders_in_Griekenland_2024.pdf ; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf; Recognised Refugees 2026. Access of beneficiaries of international protection to documents and socioeconomic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2026 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wpcontent/uploads/2026/04/RSA_RecognisedRefugees2026.pdf; Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-management-mainland-greece_en).

Uit bovenstaande informatie blijkt eveneens dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland toegang hebben tot de arbeidsmarkt, de vastgoedmarkt en gezondheidszorg. Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, gericht op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouder. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Er zijn een aantal NGO's en overheidsprogramma's actief in Griekenland die ondersteuning bieden aan begunstigden van internationale bescherming (COI Focus Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior, gepubliceerd door Cedoca op 17 september 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/griekenland-heliosen-helios-junior). De commissaris-generaal is dan ook van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 38, lid 1, c) Asielprocedureverordening (2024/1348) in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Administratieve situatie

Uit uw verklaringen blijkt dat u een Griekse verblijfsvergunning of ADET bezit die geldig is tot 29 oktober 2026 en een Grieks reisdocument dat geldig is tot 28 december 2028 (zie map 'Documenten' van uw eerste verzoek om internationale bescherming). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS in het kader van uw eerste verzoek verklaarde u ook dat u in Griekenland over een AMKA- en een AFM-nummer

beschikte. U gaf daarbij aan dat u de documenten met betrekking tot deze nummers bent kwijtgeraakt (zie verklaringen persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 02/04/2025, p. 3, 6 en 8).

Uw Griekse verblijfsvergunning is bijgevolg nog steeds geldig.

1. ADET

Uit bovenstaande landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een Grieks fiscaal registratienummer (AFM), al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, o.a., het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, o.a., toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt

Aan elke begunstigde van internationale bescherming wordt een Griekse verblijfsvergunning (ADET) verleend. Uit de objectieve informatie blijkt niet dat er significante problemen worden gemeld bij het afleveren van deze verblijfsvergunning. Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland die niet meer in het bezit zijn van hun nog geldige ADET (wegens diefstal, verlies), worden niet met dezelfde moeilijkheden geconfronteerd als begunstigden met een vervallen ADET. Uit de objectieve informatie over de verlenging in geval van verlies van de ADET blijkt immers dat het mogelijk is een vervangkaart (replacement card) te verkrijgen in geval van verlies van de gedrukte verblijfsvergunning (ADET) (Refugee Info Greece - How to renew and replace lost, damaged or expired documents, 6 april 2024, beschikbaar op: https://greece.refugee.info/ en-us/articles/4985619341335; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2025/04/ RSA_BIP_Report_EN.pdf).

Wat betreft de afgifte/het hernieuwen van een verblijfstitel in Griekenland (ADET), wijst het Commissariaatgeneraal er vooreerst op dat at betreft de afgifte/het hernieuwen van een verblijfstitel in Griekenland (ADET), wijst het Commissariaat-generaal er vooreerst op dat artikel 38, lid 1, c) Asielprocedureverordening (2024/1348) de commissaris-generaal slechts één enkele voorwaarde voor de toepassing van deze niet-ontvankelijkheidsgrond oplegt, namelijk "een andere lidstaat dan de lidstaat die het verzoek behandelt, heeft de verzoeker internationale bescherming verleend." Het Commissariaat-generaal herinnert aan het specifiek juridisch kader waarbinnen de beoordeling van onderhavig verzoek zich situeert, met name een verzoek om internationale bescherming van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel ("GEAS") moet bijaldien worden aangenomen dat de behandeling en rechten van verzoekende partij er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie ("Handvest") en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ("EVRM").

Het Commissariaat-generaal acht het belangrijk om hierbij steeds voor ogen te houden dat de rapporten die voorhanden zijn veelal een kwalitatieve beschrijving geven van bepaalde situaties of problemen die zich kunnen aandienen, maar dat het tot op heden aan exact en kwantitatief cijfermateriaal ontbreekt en slechts indicatief kan worden vastgesteld hoe groot de groep Griekse statushouders is die problemen ervaart om de rechten die aan de internationale beschermingsstatus verbonden zijn te vertalen in een praktische toegang tot de nodige documenten en voorzieningen. De rapporten tonen naar mening van de commissaris-generaal alleszins niet aan dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland hierdoor getroffen zou worden.

Indien in uw geval een vernieuwing van de ADET noodzakelijk is, wijst het CGVS erop dat, hoewel deze rapporten een problematische situatie schetsen die extra voorzichtigheid vereist, deze niet aantonen dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en naar Griekenland terugkeren, systematisch zouden worden geconfronteerd met onredelijke vertragingen bij de afgifte of hernieuwing van hun ADET. Uit deze informatie blijkt evenmin dat het voor een dergelijke persoon onmogelijk zou zijn om zijn ADET te bekomen of verlengen, op voorwaarde dat bepaalde stappen worden ondernomen.

Volgens de informatie waarover de Commissaris-generaal beschikt, blijkt dat de hernieuwing en/of de verlenging van een ADET van begunstigden van een internationale beschermingsstatus die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren enige tijd in beslag kan nemen, met name drie tot zes maanden (volgens de laatste informatie waarover het CGVS beschikt: Country Report : Greece. Update 2024, p. 238). Als de ADET vervalt, wordt de AFM automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een individu bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat van een begunstigde van internationale bescherming in een andere EU-lidstaat verwacht wordt dat deze de nodige ernstige stappen onderneemt om er zijn rechten uit te oefenen en leven op duurzame wijze uit te bouwen, evenals om er oplossingen te zoeken voor eventuele problemen of moeilijkheden waarmee hij in die lidstaat zou worden geconfronteerd, net zoals dit in een andere lidstaat zoals België het geval zou zijn, zowel op het vlak van diens documenten als op het vlak van diens levensonderhoud. Bovendien moet worden benadrukt dat bepaalde procedures, voorwaarden en daaraan verbonden gevolgen zoals wachttijden, te leveren inspanningen,… waarmee een begunstigde in Griekenland geconfronteerd kan worden op administratiefrechtelijk vlak of op het vlak van diens toegang tot bepaalde voorzieningen eigen zijn aan de processen en werking van structuren in elke lidstaat, en dat dit in het bijzonder het geval zal zijn wanneer de betrokkene een en ander zelf in de hand werkt (en bemoeilijkt) door zich te verplaatsen doorheen en tussen diverse lidstaten of wanneer deze zelfs doelbewust essentiële stukken zou achterhouden of vernietigen en zodoende a fortiori niet zou tegemoet komen aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid daar niet wordt aangetoond dat een en ander verband zou houden met een situatie "buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om."

Bovendien blijkt uit de landeninformatie dat de procedures voor de afgifte of verlenging van de ADET vanuit het buitenland kunnen worden gestart door het versturen van een standaardformulier via e-mail naar de Griekse asielinstanties (hoewel het afhalen van de ADET zelf ter plaatse moet gebeuren). Zo wordt volgens het laatste AIDA-rapport " the application for renewal, together with a digital photo of the beneficiary, is submitted via email to the Asylum Service and the latter's decision is notified to the applicant also via email" (vrije vertaling: "de aanvraag tot verlenging wordt, tezamen met een digitale foto van de begunstigde, via e-mail ingediend bij de Asieldienst en het besluit van deze laatste wordt via e-mail aan de aanvrager meegedeeld") (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, p. 244). Uit de landeninformatie blijkt ook dat de mogelijkheid om sinds november 2021 een online aanvraag tot verlenging van de ADET in te dienen door een aantal ngo's als een positieve ontwikkeling is verwelkomd (Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, p. 14; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights, p. 9). Bovendien stelt dit de begunstigde in staat om pas in een vergevorderd stadium van de procedure voor verlenging naar Griekenland te reizen: om naar zijn afspraak bij het bevoegde politiebureau te gaan nadat hij de bevestiging van de Griekse autoriteiten via e-mail heeft ontvangen.

2. Paspoort

Begunstigden dienen een verzoek in te dienen bij het paspoortbureau van de Griekse politie. De begunstigde moet bepaalde documenten voorleggen, waaronder een kopie van de beslissing tot verlening van internationale bescherming en een kopie van zijn ADET (of een bewijs dat zijn ADET-aanvraag in behandeling is), en moet de som van 84,40 euro betalen (73 euro voor kinderen). De begunstigde moet alle vereiste documenten (inclusief het betalingsbewijs) scannen en bij het bevoegde vreemdelingenbureau een afspraak aanvragen om hun aanvraag persoonlijk te bevestigen. Naast deze stappen moeten begunstigden ook een verklaring van hun diplomatieke dienst overleggen waarin wordt bevestigd dat zij geen nationaal paspoort kunnen verkrijgen. Deze stap brengt extra kosten met zich mee (AIDA, Country Report: Greece. Update 2024, p.253-256). De begunstigde moet een lijst raadplegen die regelmatig online wordt gepubliceerd om te weten te komen of het reisdocument klaar is. Als het reisdocument klaar is, moet de betrokkene naar het Regionaal Asielbureau van Thessaloniki of het Regionaal Asielbureau van Attica gaan om het in ontvangst te nemen. Al deze procedures moeten persoonlijk worden uitgevoerd (Refugee.info Greece, Travel Documents in Greece, 9 februari 2024, beschikbaar op : https:// greece.refugee.info/en-us/articles/4985654192535). Het is dus duidelijk dat een begunstigde van internationale bescherming met een dergelijk reisdocument in staat is geweest om een bepaald bedrag bijeen te brengen en bepaalde complexe stappen te ondernemen die een zekere mate van digitale vaardigheid en contacten met de Griekse autoriteiten vereisen. In een dergelijk geval moeten worden vastgesteld dat er een zekere mate van vertrouwen bestaat in de Griekse politie en dat de begunstigde bij de toewijzing van zijn middelen voorrang heeft gegeven aan zijn vertrek uit Griekenland boven het doen gelden van zijn rechten in Griekenland. Uit een transversale lezing van de objectieve

informatie blijkt ook dat de complexiteit van de procedures voor het verkrijgen van een paspoort niet groter is dan die voor het verkrijgen van andere documenten.

3. AFM-nummer (fiscale registratie)

De commissaris-generaal duidt verder dat uit objectieve informatie blijkt dat mensen die na 31 december 2020 een aanvraag voor internationale bescherming indienen automatisch een AFM-nummer krijgen wanneer ze hun kaart als verzoeker van internationale bescherming krijgen (Cfr. Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Toegang tot documenten en sociaal-economische rechten, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951). Het CGVS wijst erop dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het fiscaal registratienummer (AFM) blijft geldig zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de verblijfsvergunning (ADET) verloopt, wordt het fiscaal registratienummer (AFM) gedeactiveerd totdat de verblijfsvergunning (ADET) wordt verlengd (Ibidem). Na het verkrijgen van de ADET, dienen begunstigden een afspraak te maken bij de verantwoordelijke 'Taks Office' om de gegevens van de AFM bij te werken (Cfr. Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights p. 20-21).

4. AMKA nummer (sociale zekerheid)

De commissaris-generaal wijst erop dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland gratis toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (AIDA, Country Report: Greece. Update 2024, p. 266; en Communication on the status of migration management in mainland Greece). Uit objectieve informatie blijkt dat de belangrijkste problemen die personen met internationale bescherming in Griekenland ondervinden, verband houden met moeilijkheden om een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te activeren bij de Griekse autoriteiten.

Met het sociale zekerheidsnummer (AMKA) kunnen begunstigden van internationale bescherming onder dezelfde voorwaarden als Griekse burgers gratis medische zorg krijgen. Om van deze rechten te kunnen genieten, moeten begunstigden dit nummer aanvragen, maar voortaan ook activeren. Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023, is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van "een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt". De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 valt de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel. Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven en moet het nummer vervolgens worden geactiveerd met een bewijs van adres en werk/studie. De verordening bepaalt dat het bewijs van verblijf kan worden geleverd op basis van een van de volgende documenten: bewijs van eigendom, huurovereenkomst, verklaring van vrije concessie of gastvrijheid, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen. Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een detentiecertificaat voorleggen.

Het laatste RSA-rapport, gepubliceerd in april 2025 wees ook op de verplichting voor begunstigden om een arbeidsovereenkomst of een toezegging tot aanwerving te overleggen die op het ERGANI-platform is gedownload om hun verblijfplaats aan te tonen. Dit rapport maakt melding van een circulaire logica in Griekenland, waarbij wordt gesteld dat een actieve AMKA een van de voorwaarden is voor het verkrijgen van een arbeidsovereenkomst. Begunstigden zouden dus geen toegang hebben tot werk of sociale zekerheid, aangezien het zoeken naar een geregistreerde baan afhankelijk is van de activering van de AMKA, die op haar beurt weer afhankelijk is van die baan.

Deze circulaire logica is echter niet terug te vinden in de andere informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Het laatste AIDA-rapport dat in september 2025 is gepubliceerd, bevestigt de noodzaak om een AMKA te activeren om toegang te krijgen tot gezondheidszorg en de noodzaak voor begunstigden van bescherming om een arbeidsovereenkomst of een toezegging tot aanwerving te verstrekken die is gedownload op het ERGANI-platform om hun verblijf in Griekenland aan te tonen. Hoewel dit rapport uitgebreid ingaat op kwesties die verband houden met zowel werkgelegenheid als sociale zekerheid, wordt er geen melding gemaakt van een circulaire logica of van de noodzaak om in het bezit te zijn van

een actieve AMKA om een arbeidsovereenkomst te kunnen sluiten. Een grondigere analyse van het eerder genoemde RSA-rapport (dat dus vijf maanden eerder werd gepubliceerd) maakt deze constatering des te opvallender. Uit het RSA-rapport blijkt namelijk dat er in de relevante passages (blz. 22 en 34) geen bronnen worden genoemd die deze circulaire logica bevestigen. De verwijzing naar de website van de Griekse overheid (https://www.amka.gr/faq.html) die bevestigt dat een bewijs van tewerkstelling moet worden voorgelegd om de AMKA te activeren, geeft geenszins aan dat een actieve AMKA een voorwaarde is voor tewerkstelling.

Uit bijkomend onderzoek (COI Focus. GRECE. Activation de l'AMKA et accès au marché du travail, van 13 februari 2026, beschikbaar op https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/griekenland-activation-de-lamka-et-acces-aumarche-du-travail) blijkt dat een AMKA.-nummer nodig is voor de registratie van een arbeidsovereenkomst in het ERGANI-systeem, doch dit géénszins over een actief AMKA-nummer moet gaan. Het Griekse ministerie erkent echter dat, hoewel uit de wet geen sprake is van onderlinge afhankelijkheid, administratieve belemmeringen zowel de registratie van een arbeidsovereenkomst als de activering van het AMKA-nummer kunnen bemoeilijken, waardoor de indruk van een cirkelredenering ontstaat. Uit de analyse van bovenstaande objectieve informatie kan echter niet worden geconcludeerd dat een actieve AMKA noodzakelijk is om een arbeidsovereenkomst op het ERGANI-platform te registreren. Het ontbreken van concrete verwijzingen hiernaar en de door de Griekse overheid verstrekte informatie, gelezen in het licht van het laatste AIDA-rapport, laten niet toe te concluderen dat er een cirkelredenering bestaat tussen de activering van het AMKA-nummer en de registratie van een arbeidsovereenkomst. Uit de bijgebrachte bronnen blijkt niet dat om legaal te kunnen werken in Griekenland, een actieve AMKA nodig is (zie naar analogie, arrest nr. 340544 van 5 februari 2026, p. 19).

Verder wijst de info erop dat begunstigden zonder actieve AMKA niet verstoken zijn van toegang tot medische noodhulp, op voorwaarde dat u naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat (COI Focus. GRECE. Accès aux soins de santé et détention d'un AMKA van 31 maart 2026 beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/ coi_focus_grece._acces_aux_soins_de_sante_et_detention_dun_amka_20260331_0.pdf).
Verschillende ngo's bieden ook medische en psychosociale hulp en begeleiding aan aan begunstigden van internationale bescherming in Griekenland (UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op: https://help.unhcr.org/ greece/living-in-greece/access-to-healthcare_; Communication on the status of migration management in mainland Greece (p. 4, 12). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook mogelijk in bepaalde omstandigheden: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociale zekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR - Information Guide for Beneficiaries of International Protection - beschikbaar op : https://migration.gov.gr/wp-content/uploads/2024/04/ ENGLISH_BROCHURE.pdf).

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden. Hoewel een eventueel gebrek aan geldige/actieve persoonlijke documenten kan leiden tot tijdelijke situaties waarbij statushouders/ begunstigden moeilijker toegang hebben tot bepaalde basisvoorzieningen, betekent dit niet dat alle statushouders/begunstigden bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie. Dit risico hangt in de eerste plaats af van persoonlijke kenmerken, zoals de mate van zelfredzaamheid om in het eigen levensonderhoud te voorzien (via activiteiten in de formele of informele economie) of om een beroep te doen op de bijstand van organisaties die ondersteuning bieden aan statushouders/begunstigden van internationale bescherming, het al dan niet aanwezig zijn van ernstige kwetsbaarheden die een belangrijke negatieve impact hebben op de zelfredzaamheid en de mate waarin iemand over eigen middelen en/of een ondersteunend netwerk beschikt.

Daarbij komt het aan u toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat u zich op de beschermingsstatus die u in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat u niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

U toont niet op afdoende wijze aan dat u niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om tewerkstelling of huisvesting te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien u toe om de middelen die het recht en uw status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen u evenwel niet aantoont. U toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. U toont niet aan dat u, buiten uw wil en persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

Wat de toegang tot huisvesting betreft, herinnert het CGVS eraan dat, hoewel de toegang tot huisvesting en fatsoenlijke materiële omstandigheden voor personen die om internationale bescherming verzoeken, gewaarborgd is, een dergelijke verplichting niet bestaat ten aanzien van personen die internationale bescherming genieten (artikel 34 van Verordening (EU) 2024/1347). Uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat artikel 3 niet kan worden uitgelegd als een verplichting voor de Hoge Verdragsluitende Partijen om een recht op huisvesting te garanderen aan alle personen die onder hun rechtsmacht vallen, en dat hieruit geen algemene plicht kan worden afgeleid om vluchtelingen financiële bijstand te verlenen zodat zij een bepaald levenspeil kunnen handhaven (EHRM, Samsam Mohammed Hussein e.a. tegen Nederland en Italië, 2 april 2013, §70). Begunstigden van internationale bescherming moeten in principe hun opvangcentrum 30 dagen na de verlening van hun status verlaten. Verder bestaat er in beperkte mate ondersteuning door het HELIOS+-programma, de opvangcentra voor daklozen, lokale initiatieven en ngo's. Bijgevolg is de meerderheid van de begunstigden van internationale bescherming "self-accommodated" en verblijft zij in informele huisvesting (zie Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken in september 2024).

Het enkele feit dat de Griekse autoriteiten u bij uw terugkeer geen huisvesting zullen garanderen, volstaat dan ook niet om aan te tonen dat u zou worden blootgesteld aan een situatie die kan worden gelijkgesteld met onmenselijke behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. Het is aan u om aan te tonen dat u volledig afhankelijk zult zijn van overheidssteun en dat de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten ertoe zou leiden dat u, ongeacht uw wil en persoonlijke keuzes, in een situatie van extreme materiële ontbering zou terechtkomen, waardoor u niet in uw meest elementaire behoeften, zoals eten, drinken, wassen en huisvesting, zou kunnen voorzien en waardoor uw lichamelijke of geestelijke gezondheid zou worden aangetast of in een staat van verval zou raken die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin HvJ-EU, 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 90).

U maakt niet aannemelijk dat u daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in uw elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat u zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Het CGVS beschikt evenmin over aanwijzingen dat u verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Uw situatie kan dan ook niet worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak).

In het kader van uw huidig volgend verzoek om internationale bescherming laat u na enig nieuw element aan te brengen dat de kans op internationale bescherming vergroot. U verwijst naar het psychologisch verslag d.d. 26 augustus 2026 met betrekking tot uw psychische problemen als het nieuwe element waarop u uw volgend verzoek om internationale bescherming baseert (zie Verklaring VVIB d.d. 01/09/2026, vraag 17; zie groene map derde verzoek, document 1). Verder zegt u dat er geen toekomst voor u is in Griekenland. U geeft daarbij aan dat u wel kan terugkeren naar Gaza, maar niet naar Griekenland, omdat uw leven in Griekenland lijkt op uw leven in Gaza, u er dakloos was en in aanraking kwam met verslaafden. Even later verwijst u ook naar het gebrek aan een netwerk in Griekenland (zie Verklaring VVIB d.d. 01/09/2026, vragen 17 en 20-22).

Het volgende dient te worden opgemerkt:

Uit het psychologisch verslag dat u neerlegt, blijkt dat u sinds ongeveer veertien maanden psychologische begeleiding volgt. Volgens het verslag zou u kampen met een complexe posttraumatische stressstoornis, gepaard gaande met onder andere hyperwaakzaamheid, herbelevingen, anticiperende angst, slaapproblemen, angstdepressieve klachten, somatisaties (zie groene map VVIB, document 1: psychologisch verslag d.d. 26/08/2026). Verder wijst het verslag op het belang van het behouden van een regelmatige psychologische opvolging, minimaal tweemaal per maand, en om de psychopathologische

impact van elke nieuwe verbreking van het kader of verergering van de onzekerheid zorgvuldig in overweging te nemen.

Om te beginnen dient hier te worden herhaald dat, hoewel niet wordt betwist dat u op heden met bepaalde mentale moeilijkheden kampt, uit niets blijkt dat uw situatie dermate ernstig is dat een terugkeer naar Griekenland niet mogelijk zou zijn. Voortgaande op het attest, moet worden besloten dat u lijdt aan een veelheid van psychologische klachten. Op basis van welk wetenschappelijk onderbouwd onderzoek of welke meetinstrumenten de psycholoog tot deze specifieke bevindingen kon komen, is geenszins duidelijk en wordt ook op geen enkele manier in het verslag weergegeven. Er kunnen aldus wel vragen worden gesteld bij de bevindingen en conclusies die in het attest worden weergegeven. Eveneens is het opmerkelijk dat u, ondanks de psychologisch bijzonder kwetsbare situatie waarin u zou verkeren, wel in staat bent om probleemloos te functioneren. Zo dient opnieuw gewezen te worden op het feit dat u zich in België zelfredzaam vertoonde, daar u zelf aangaf dat u in België bezig was met een leven op te bouwen door onder meer te werken (zie Verklaring VVIB d.d. 01/09/2026, vragen 12 en 20).

Hoewel het CGVS wel begrip heeft voor uw situatie, dient voorts te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen niet kan worden afgeleid dat uw psychologische problemen belangrijke negatieve gevolgen zullen hebben voor uw zelfredzaamheid en autonomie, noch dat uw medische toestand de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland onredelijk moeilijk of onmogelijk maakt of zou maken. U zet nergens concreet uiteen in welke mate uw gezondheidstoestand u zou beletten uw rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van deze voorgehouden problemen is voor uw mogelijkheden om uw rechten aldaar uit te oefenen, te meer daar reeds in de voorgaande beslissing van het CGVS werd aangestipt dat u in Griekenland een zekere mate van zelfredzaamheid heeft getoond (zie beslissing CGVS d.d. 15/05/2025).

Uw gezondheidssituatie doet geen afbreuk aan het feit dat u internationale bescherming geniet in Griekenland, waar u zich voor deze problemen kunt wenden tot de beschikbare psychologische zorgverlening, mits u daartoe de nodige inspanningen levert. Zoals reeds werd gemotiveerd in de voorgaande beslissingen van het CGVS, heeft u evenwel nauwelijks inspanningen geleverd om in Griekenland toegang te krijgen tot medische zorg (zie beslissing CGVS d.d. 15/05/2025; en beslissing CGVS d.d. 24/07/2026). Buiten het verslag van 26/08/2026 legde u verder geen andere medische stukken voor die een concrete toelichting geven over de impact van uw psychische en fysieke gezondheidstoestand op uw zelfredzaamheid, autonomie en globaal dagelijks functioneren (zie groene map derde verzoek: document 1).

Op basis van bovenstaande analyse concludeert het CGVS dat u geenszins aannemelijk maakt dat u over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die u zou verhinderen om uw rechten te doen gelden, verbonden aan uw status in Griekenland. Uit de elementen in het administratief dossier en het rechtsplegingsdossier blijkt dat de volgende elementen, zeker cumulatief genomen, een duidelijke aanwijzing zijn dat u uw rechten kan doen gelden in Griekenland.

Uit bovenstaande verklaringen kan ook niet worden vastgesteld dat u verder nieuwe elementen aanbrengt met betrekking tot uw situatie in Griekenland. Wanneer u uitdrukkelijk gevraagd wordt of er nog elementen of gebeurtenissen zijn omtrent Griekenland waarom u een nieuw verzoek indient, stelt u uitdrukkelijk van niet. U verklaart dat u alles omtrent Griekenland reeds heeft verteld in uw eerste en tweede verzoek en dat u hier niets meer aan toe te voegen heeft (zie Verklaring VVIB d.d. 01/09/2026, vraag 17). Waar u opnieuw verklaart niet naar Griekenland te willen terugkeren vanwege de moeilijke levensomstandigheden, de vrees voor daklоosheid en een gebrek aan netwerk, dient opnieuw te worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming reeds uitvoerig werd gemotiveerd over uw zelfredzaamheid en uw levensomstandigheden in Griekenland (zie beslissing CGVS d.d. 15/05/2025 en arrest nr. 344 846 van de RvV van 15/04/2026). Het louter herhalen van deze elementen in het kader van uw derde verzoek is onvoldoende om de eerdere beoordeling te wijzigen en doet geen afbreuk aan de vaststellingen van het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Waar u nog stelt dat u in België een leven was beginnen opbouwen, dat u momenteel aan het werk bent in een bedrijf, maar dat dit contract zal stoppen wanneer uw oranje kaart vervalt, en dat door de negatieve beslissingen alles voor u werd stopgezet (zie Verklaring VVIB d.d. 01/09/2026, vragen 12 en 20), dient eerst en vooral, zoals reeds in het kader van uw eerste verzoek werd opgemerkt, te worden vastgesteld dat deze zaken wijzen op uw zelfredzaamheid (zie beslissing CGVS d.d. 15/05/2025). Daarnaast wil het CGVS benadrukken dat, in het kader van onderhavig verzoek, de Commissaris-generaal louter uw situatie in Griekenland dient te beoordelen en dient na te gaan of in uw hoofde, als begunstigde van internationale

bescherming in Griekenland, kan worden besloten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Uw situatie in België heeft hier op zich geen uitstaans mee.

In het licht van het voorgaande, en ondanks de verhoogde waakzaamheid en voorzichtigheid die aan die dag moet worden gelegd bij de beoordeling van uw verzoek, dient te worden vastgesteld dat u niet aantoont dat u in geval van terugkeer niet in staat zal zijn om de nodige stappen te ondernemen voor de afgifte/hernieuwing van uw ADET, noch dat u afwachting daarvan noodzakelijkerwijze in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Bovendien konden er in uw hoofde geen medische kwetsbaarheden worden vastgesteld dewelke een invloed uitoefenen op uw zelfredzaamheid. Dient te worden herhaald dat uw ADET nog steeds geldig is tot en met 29 oktober 2026 en dat u bovendien reeds vanuit België de nodige stappen kunt zetten om, bovendien langs digitale weg, de verlenging van uw ADET aan te vragen (zie supra).

Mocht u daarentegen menen dat u op basis van uw medische situatie en opvolging hier een verblijfstatus moet bekomen, dient u zich te wenden tot de geijkte procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging van verblijf gericht aan de minister of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Documenten

Het voorgelegde psychologisch attest van augustus 2026 werd hierboven reeds besproken (zie groene map derde verzoek, document 1).

Conclusie

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan in de zin van artikel 38, lid 2 APR. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Uw verzoek om internationale bescherming is niet-ontvankelijk op basis van artikel 38, tweede lid van Verordening (EU) 2024/1348.

(…).”

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker op 16 september 2026 om 10u55 via Jbox een eerste verzoekschrift heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal van 10 september 2026. Dit verzoekschrift werd ingeschreven onder het rolnummer 374 864. Verzoeker diende vervolgens op dezelfde dag om 18u35 via Jbox een tweede verzoekschrift in. Dit verzoekschrift werd ingeschreven onder het rolnummer 375 003.

In casu dient dan ook te worden verwezen naar artikel 2.24 van de RvV-wet, dat luidt als volgt:

“§ 1. Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend die minstens ten dele hetzelfde voorwerp hebben, dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, of, indien twee of meer verzoekschriften werden ingediend op dezelfde dag, op grond van het laatst op de rol ingeschreven verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste op de terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.
§ 2. Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, of, indien twee of meer verzoekschriften werden ingediend op dezelfde datum, op grond van het laatst op de rol ingeschreven verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste op de terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Het staat niet ter discussie dat verzoeker op dezelfde dag verscheidene ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend die zijn gericht tegen dezelfde bestreden beslissing. De bepaling van artikel 2.24 van de RvV-wet geldt dan ook onverkort. Met toepassing van deze bepaling worden de beroepen met nr. 374

864 en nr. 375 003 van rechtswege gevoegd, en oordeelt de Raad op grond van het laatst op de rol ingeschreven verzoekschrift.

Ter terechtzitting hierop gewezen, heeft verzoeker uitdrukkelijk aangegeven dat de Raad uitspraak kan doen op basis van het eerst op de rol ingeschreven verzoekschrift, met name het verzoekschrift met rolnummer 374 864.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt verzoeker bijgevolg geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer 375 003. De Raad zal enkel uitspraak doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer 374 864.

2.2. In de mate dat verzoeker in de aanhef van zijn middel "*voor zover nog toepasselijk of als uitleggingskader*" verwijst naar de artikelen 39/2 en 39/76 van de Vreemdelingenwet, is deze verwijzing niet dienstig. Overeenkomstig artikel 5.11, 1°, van de RvV-wet zijn de bepalingen van deze wet immers van toepassing op alle beroepen die bij de Raad worden ingediend vanaf de dag van haar inwerkingtreding. Nu het voorliggende beroep op 16 september 2026 werd ingediend, wordt de procedure voor de Raad beheerst door de RvV-wet en niet langer door de voormelde bepalingen van de Vreemdelingenwet.

2.3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 2.50 van de RvV-wet bepaalt als volgt:

"*Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep*."

Deze bepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij de vluchtelingstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden.

3. Het verzoekschrift

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 38, leden 1, onder c), en 2 van de Verordening 2024/1348 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van richtlijn 2013/32/EU (hierna: de Verordening (EU) 2024/1348), de artikelen 4, 18 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), de artikelen 3 en artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM), de verplichting tot een individuele, actuele en toekomstgerichte beoordeling, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de materiële motiveringsplicht.

3.2. Verzoeker vangt zijn betoog aan met erop te wijzen dat het psychologisch verslag van 26 augustus 2026 zowel formeel als inhoudelijk nieuw is, omdat het dateert van na de beslissing over zijn tweede verzoek, steunt op ongeveer veertien maanden begeleiding en volgens verzoeker een actuele diagnose en concrete behandelingsaanbeveling bevat. Dat hij reeds eerder psychische klachten aanhaalde, neemt volgens verzoeker niet weg dat dit verslag inhoudelijk nieuw is. Hij meent dat in de ontvankelijkheidsfase niet mag worden verlangd dat dit stuk reeds op zichzelf aantoont dat hij bij terugkeer noodzakelijkerwijs een behandeling in strijd met artikel 4 van het Handvest zal ondergaan; volgens hem volstaat dat het, gelezen samen met de actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden, een nader onderzoek kan rechtvaardigen.

Verzoeker benadrukt dat zijn verzoek individueel en toekomstgericht moet worden beoordeeld. Onder verwijzing naar de jurisprudentie van het HvJ stelt verzoeker dat niet enkel rekening mag worden gehouden met zijn vroegere functioneren in Griekenland of in België, maar ook met zijn toestand op het ogenblik van de beslissing en met de voorzienbare omstandigheden bij terugkeer. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal een onvoldoende zorgvuldig onderzoek van het door hem bijgebracht psychologisch verslag. Volgens verzoeker wordt daarin een complexe posttraumatische stressstoornis beschreven en wordt een regelmatige opvolging van minstens tweemaal per maand noodzakelijk geacht.

Hij betoogt dat het CGVS het ontbreken van procedurele onbekwaamheid ten onrechte gebruikt als een aanwijzing dat geen materiële kwetsbaarheid bestaat.. Hij betoogt dat werken binnen een Belgisch kader, met familieleden in België en een lopende psychologische behandeling weinig zegt over zijn vermogen om onmiddellijk na terugkeer in Griekenland, zonder huisvesting, zonder documenten betreffende zijn AMKA en AFM en zonder professioneel netwerk, complexe administratieve procedures te doorlopen.

Verzoeker merkt op dat zijn ADET op 29 oktober 2026 vervalt, zodat deze op het ogenblik van de bestreden beslissing nog slechts ongeveer zeven weken geldig was. Hij wijst erop dat de hernieuwingsprocedure volgens de door het CGVS aangehaalde informatie drie tot zes maanden kan duren, dat het AFM bij het vervallen van de ADET wordt gedeactiveerd, en dat de geldigheidsduur van de vernieuwde ADET begint te lopen vanaf het verstrijken van de vorige kaart. Tevens acht hij de motivering tegenstrijdig waar hem wordt tegengeworpen dat hij reeds vanuit België een hernieuwingsaanvraag kan indienen, terwijl volgens dezelfde informatie de elektronische aanvraag pas minder dan dertig dagen vóór de vervaldatum of nadien kan worden ingediend. Verzoeker vervolgt dat hij de documenten betreffende zijn AFM en AMKA verloor en dat niet werd nagegaan of deze nummers nog actief zijn, of hij toegang heeft tot de vereiste digitale gegevens en codes, of de betrokken registraties aan een actueel adres zijn gekoppeld, noch hoe hij deze in de praktijk kan herstellen. Volgens hem is evenmin onderzocht hoe hij de overgangsperiode kan overbruggen. De verwijzing naar medische noodhulp, bepaalde geneesmiddelen, ngo's of HELIOS+ acht hij onvoldoende zonder onderzoek naar de daadwerkelijke toegankelijkheid ervan in zijn concrete situatie.

Verzoeker wijst erop dat hij geen duurzaam ondersteuningsnetwerk in Griekenland heeft. Zijn eerdere verblijf aldaar, waarbij hij onder meer in een tent en op een verlaten plaats verbleef en afhankelijk werd van informele arbeid, kan volgens hem niet zonder meer als bewijs van duurzame zelfredzaamheid worden beschouwd. Het CGVS zou evenmin hebben onderzocht over welke financiële middelen hij bij terugkeer beschikt, waar hij de eerste nachten kan verblijven, of eerdere contacten nog bereikbaar zijn en bereid zijn hem te ondersteunen, en of zijn familieleden in België hem gedurende de administratieve overgangsperiode financieel kunnen ondersteunen.

Volgens verzoeker moet rekening worden gehouden met de combinatie van de nakende vervaldatum van zijn ADET, de duur van een eventuele hernieuwingsprocedure, het verlies van de documenten betreffende de AFM en de AMKA, het ontbreken van een vastgesteld Grieks netwerk of vaste verblijfplaats, zijn eerdere precaire levensomstandigheden en het nieuwe psychologische verslag. Die combinatie laat volgens hem niet toe zonder aanvullend onderzoek een risico op zeer verregaande materiële deprivatie uit te sluiten. Hij wijst erop dat hij niet door het CGVS persoonlijk werd gehoord over onder meer de inhoud van het psychologisch verslag, zijn dagelijkse beperkingen, zijn concrete behandelingsplan, zijn actuele middelen, zijn contacten in Griekenland, de status van zijn AFM en AMKA en de mogelijkheid om zijn ADET tijdig te verlengen. Verzoeker wijst erop dat het Hof van Justitie in de zaak *Addis* het persoonlijk onderhoud verbonden heeft met de noodzaak om de elementen betreffende de bijzondere kwetsbaarheid en het risico onder artikel 4 van het Handvest daadwerkelijk naar voren te kunnen brengen. Hij meent dat de commissaris-generaal niet enerzijds de diagnostische methode van de behandelaar kan bekritiseren en kan stellen dat het verslag onvoldoende concrete functionele gevolgen uiteenzet en anderzijds kon nalaten hierover zelf verdere verduidelijkingen te verkrijgen.

Hij benadrukt dat de door het CGVS zelf aangehaalde bronnen een problematische situatie voor statushouders in Griekenland beschrijven, in het bijzonder wat betreft administratieve belemmeringen en de toegang tot socio-economische rechten. Hij leidt hieruit geen algemeen verbod op terugkeer af, maar stelt dat deze informatie, samen met zijn individuele omstandigheden, een nauwgezet onderzoek naar zijn mogelijkheden om een eventuele "documentenkloof" te overbruggen vereist.

Ten slotte stelt verzoeker dat een volledig en *ex nunc* onderzoek minstens tot vernietiging van de bestreden beslissing moet leiden, omdat volgens hem essentiële gegevens ontbreken en de Raad niet over de nodige onderzoeksbevoegdheid beschikt om onder meer zijn psycholoog te bevragen, zijn concrete toegang tot zorg in Griekenland te onderzoeken, de actuele status van zijn AFM en AMKA vast te stellen en zijn netwerk en middelen nader te onderzoeken.

3.3. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het CGVS. Tevens verzoekt hij, overeenkomstig artikel 2.29, § 2 van de RvV-wet, om toestemming te verlenen om gedurende de behandeling van het beroep op het grondgebied te blijven.

3.4. Verzoeker voegt geen nieuwe stavingstukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

4. Nieuwe elementen

Op 18 september 2026 legt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 2.20, § 2, tweede lid, 2°, a) van de RvV-wet een aanvullende nota neer waarbij de volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

- "*COI Focus. GRECE. Accès aux soins de santé et détention d'un AMKA*", gepubliceerd op 7 augustus 2026;
- "*Country Report : Greece. Update 2025*", gepubliceerd door AIDA/ECRE in juli 2026;
- "*COI Focus Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior*", gepubliceerd door Cedoca op 17 juni 2026;
- "*Recognised Refugees 2026. Access of beneficiaries of international protection to documents and socio-economic rights*", gepubliceerd door RSA in april 2026;
- "*COI Focus. GRECE. Activation de l'AMKA et accès au marché du travail*", gepubliceerd op 13 februari 2026.

5. Beoordeling van het beroep

5.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 2.16, § 1, 1°, van de RvV-wet moet het verzoekschrift, op straffe van niet-ontvankelijkheid, een uiteenzetting bevatten van de feiten en de middelen die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Overeenkomstig artikel 2.18 van de RvV-wet bestaat een ontvankelijk middel uit de vermelding van de rechtsregel waarvan de schending wordt aangevoerd en van de wijze waarop deze rechtsregel concreet overtreden zou zijn.

Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 18 en 47 van het Handvest en van artikel 13 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop deze bepalingen door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie waarborgt, en artikel 47 van het Handvest, dat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht waarborgt, door verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing zouden (kunnen) zijn geschonden.

Het enige middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

5.2. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 10 september 2026, getiteld "*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*", waarbij zijn huidige, derde verzoek om internationale bescherming in België niet-ontvankelijk wordt verklaard op grond van artikel 38, lid 2, van Verordening (EU) 2024/1348. Artikel 38, lid 2, van Verordening (EU) 2024/1348 bepaalt dat de beslissingsautoriteit een verzoek afwijst als niet-ontvankelijk indien het gaat om een volgend verzoek waarbij geen nieuwe relevante elementen als bedoeld in artikel 55, leden 3 en 5, naar voren zijn gekomen of door de verzoeker zijn voorgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347 of in verband met de eerder toegepaste grond voor niet-ontvankelijkheid.

Artikel 55, lid 3, van Verordening (EU) 2024/1348 bepaalt dat een volgend verzoek aan een voorafgaand onderzoek wordt onderworpen waarbij de beslissingsautoriteit nagaat of er nieuwe relevante elementen naar voren zijn gekomen of door de verzoeker zijn voorgelegd die (a) de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347, of (b) verband houden met een eerder toegepaste grond voor niet-ontvankelijkheid wanneer het eerdere verzoek als niet-ontvankelijk werd afgewezen.

Artikel 55, lid 5, van de Verordening (EU) 2024/1348 preciseert dat de door de verzoeker voorgelegde elementen slechts als nieuw worden beschouwd wanneer de verzoeker buiten zijn schuld niet in staat was deze elementen in het kader van het eerdere verzoek voor te leggen. Elementen die de verzoeker eerder had kunnen voorleggen, hoeven niet in aanmerking te worden genomen, tenzij zij de kans aanzienlijk vergroten dat het verzoek niet niet-ontvankelijk wordt verklaard of dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, dan wel indien een vorig verzoek overeenkomstig artikel 41 van de Verordening (EU) 2024/1348 als impliciet ingetrokken werd afgewezen zonder een behandeling ten gronde.

Indien er nieuwe elementen als bedoeld in artikel 55, lid 3, van de Verordening (EU) 2024/1348 naar voren zijn gekomen of door de verzoeker zijn voorgelegd, wordt het verzoek overeenkomstig artikel 55, lid 6, van deze verordening verder ten gronde behandeld, tenzij het op grond van een andere in artikel 38, lid 1, van deze verordening vermelde grond als niet-ontvankelijk kan worden beschouwd. Indien dergelijke nieuwe elementen ontbreken, wordt het verzoek overeenkomstig artikel 55, lid 7, *juncto* artikel 38, lid 2, van de Verordening (EU) 2024/1348 als niet-ontvankelijk afgewezen. Zoals tevens blijkt uit overweging 77 van voormelde verordening, strekt dit voorafgaand onderzoek ertoe te vermijden dat een volgend verzoek opnieuw aan een volledige behandelingsprocedure wordt onderworpen wanneer geen nieuwe elementen voorliggen die aan de voorwaarden van artikel 55, lid 3, beantwoorden. In dat geval moet het verzoek, gelet op het beginsel van het gezag van gewijsde, na het voorafgaand onderzoek als niet-ontvankelijk worden afgewezen.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissingen met betrekking tot verzoekers eerdere verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In casu ligt een derde verzoek om internationale bescherming in België voor dat werd ingediend nadat verzoekers eerdere verzoeken om internationale bescherming in België definitief werden afgewezen omdat aan verzoeker reeds in een andere lidstaat van de Europese Unie, zijnde Griekenland, internationale bescherming werd toegekend en niet bleek dat verzoeker zich niet langer op die bescherming kan beroepen. De eerdere verzoeken werden derhalve afgewezen op grond van een niet-ontvankelijkheidsgrond die thans overeenstemt met artikel 38, lid 1, onder c), van Verordening (EU) 2024/1348, volgens hetwelk een verzoek niet-ontvankelijk kan worden verklaard wanneer een andere lidstaat dan de lidstaat die het verzoek behandelt, de verzoeker internationale bescherming heeft verleend. Derhalve dient te worden nagegaan of er nieuwe elementen of feiten als bedoeld in artikel 55, lid 3, onder b), van Verordening (EU) 2024/1348 naar voren zijn gekomen of door verzoeker zijn voorgelegd die van aard zijn dat zij de verdere toepassing van artikel 38, lid 1, c) van de Verordening (EU) 2024/1348 op zijn specifieke omstandigheden verhinderen.

5.3. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.3.1. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming in België verklaarde verzoeker dat hij Gaza op 7 augustus 2023 verliet en via Egypte en Turkije naar Griekenland reisde, waar hij op 21 september 2023 aankwam. Op 11 oktober 2023 diende hij er een verzoek om internationale bescherming in. Op 30 oktober 2023 werd hij in Griekenland erkend als vluchteling. Na zijn erkenning verliet hij het opvangcentrum in Mytilini en reisde hij achtereenvolgens naar Athene, Thessaloniki en Kreta. In Thessaloniki werkte hij in de aardbeienpluk en beschikte hij over onderdak. Hij ondernam er tevens stappen om zijn Griekse verblijfsdocumenten te verkrijgen. Vervolgens trok hij naar Kreta, waar hij eveneens werkte en tijdelijk onderdak vond bij een Albanese supermarkteigenaar. Nadat hij problemen met deze persoon kreeg, verliet hij Kreta en keerde hij terug naar Thessaloniki, waar hij zijn reisdocument ophaalde. Vervolgens reisde hij naar België, waar hij op 2 februari 2024 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker verklaarde dat hij bij terugkeer naar Griekenland vreesde in slechte levensomstandigheden terecht te komen en problemen te krijgen met de Albanese man voor wie hij had gewerkt. Ter staving van zijn eerste verzoek legde hij onder meer zijn Palestijnse en Griekse identiteits- en verblijfsdocumenten, zijn geboorteakte en UNRWA-kaart, de overlijdensakte van een vriend die in Griekenland was overleden, een bewijs van een geldovermaking door zijn broer, medische stukken met betrekking tot huid- en tandproblemen, foto’s en video’s betreffende de situatie in Gaza en zijn levensomstandigheden in Griekenland en een bewijs van psychologische consultatie in België neer.

Op 15 mei 2025 nam de commissaris-generaal een beslissing houdende een "*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat)*" omdat verzoeker reeds internationale bescherming genoot in Griekenland en niet aantoonde dat hij bij terugkeer naar deze lidstaat zou worden blootgesteld aan levensomstandigheden die de bijzonder hoge drempel van artikel 4 van het Handvest bereiken. Tegen deze beslissing stelde verzoeker beroep in bij de Raad.

Bij arrest met nummer 344 846 van 15 april 2026 verwierp de Raad dit beroep. De Raad stelde onder meer vast dat niet bleek dat verzoeker een bijzondere kwetsbaarheid vertoonde die hem zou verhinderen om zijn rechten als statushouder in Griekenland te doen gelden. Het toen voorgelegde bewijs van psychologische consultatie liet niet toe vast te stellen dat zijn mentale gezondheidstoestand belangrijke negatieve gevolgen had voor zijn zelfstandig functioneren, autonomie en zelfredzaamheid of dat hij hierdoor geen toegang zou kunnen krijgen tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland. Ook uit de aangevoerde fysieke gezondheidsproblemen bleek geen bijzondere kwetsbaarheid. De Raad hield er voorts rekening mee dat verzoeker nog over een geldige Griekse verblijfsvergunning beschikte, in Griekenland reeds een AFM en AMKA had verkregen, er had gewerkt en in zijn levensonderhoud had kunnen voorzien, er onderdak had gevonden en sociale contacten had gelegd. Hij had bovendien slechts beperkte stappen gezet om duurzaam werk en huisvesting te vinden en had Griekenland korte tijd na de toekenning van zijn vluchtelingenstatus verlaten. De Raad oordeelde dat verzoeker niet concreet aantoonde dat hij bij terugkeer buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om zou terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie. Verzoeker diende geen cassatieberoep in tegen voormeld arrest van de Raad.

5.3.2. Op 26 mei 2026 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dit verzoek verwees hij opnieuw naar zijn psychologische problemen en naar de stukken die hij in het kader van zijn eerste verzoek betreffende zijn psychologische begeleiding in België had neergelegd. Hij stelde dat hij in België psychologisch werd behandeld, dat hij deze zorg nodig had en dat hij deze in Griekenland niet had kunnen verkrijgen. Daarnaast verwees hij opnieuw naar de slechte levensomstandigheden en het gebrek aan ondersteuning in Griekenland. Ter staving van zijn tweede verzoek legde hij geen nieuwe documenten neer.

Op 24 juli 2026 verklaarde de commissaris-generaal ook dit verzoek niet-ontvankelijk, omdat volgens hem geen nieuwe elementen of feiten voorlagen die de kans aanzienlijk groter maakten dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking kwam.

5.3.3. Op 24 augustus 2026 diende verzoeker zijn huidige, derde verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaarde opnieuw psychologische problemen te hebben en verwees ter staving daarvan naar een psychologisch attest van 26 augustus 2026. Wat zijn situatie in Griekenland betreft, stelde hij alles reeds in het kader van zijn eerste en tweede verzoek te hebben verteld en geen andere redenen te hebben voor het indienen van zijn huidige verzoek. Hij gaf aan dat hij niet naar Griekenland wenst terug te keren omdat hij er dakloos was en er geen toekomst heeft. Voorts wees hij erop dat hij in België werkt en een leven was beginnen op te bouwen, maar dat dit door de negatieve beslissingen werd stopgezet.

5.3.4. *In casu* heeft verzoeker op 30 oktober 2023 de vluchtelingenstatus verkregen in Griekenland. Verzoeker brengt evenwel geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij waaruit blijkt dat de hem verleende internationale bescherming inmiddels werd ingetrokken, noch bevat het rechtsplegingsdossier enige concrete aanwijzing in die zin. Integendeel, uit de gegevens van het administratief dossier, en meer bepaald uit de consultatie van Eurodac van 24 augustus 2026, blijkt dat verzoeker nog steeds geregistreerd staat als persoon aan wie in Griekenland internationale bescherming is verleend (AD, stuk 5, Landeninformatie, "*Eurodac Case Report*" d.d. 24 augustus 2026). In dit verband wijst de Raad erop dat overeenkomstig artikel 31, leden 1 en 3, van Verordening (EU) 2024/1358 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van biometrische gegevens om de Verordeningen (EU) 2024/1351 en (EU) 2024/1350 van het Europees Parlement en de Raad en Richtlijn 2001/55/EG van de Raad doeltreffend toe te passen en om illegaal verblijvende onderdanen van derde landen en staatlozen te identificeren en betreffende verzoeken van rechtshandhavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, tot wijziging van de Verordeningen (EU) 2018/1240 en (EU) 2019/818 van het Europees Parlement en de Raad en tot intrekking van Verordening (EU) nr. 603/2013 van het Europees Parlement en de Raad, de lidstaat van herkomst die internationale bescherming heeft verleend de relevante in Eurodac opgeslagen gegevens markeert. De lidstaat van herkomst verwijdert deze markering wanneer de status van de betrokkene is ingetrokken krachtens artikel 14 of artikel 19 van Verordening (EU) 2024/1347. Nu uit de Eurodac-consultatie van 24 augustus 2026

blijkt dat verzoekers gegevens nog steeds als dusdanig zijn gemarkeerd en geen enkel concreet element voorligt waaruit blijkt dat zijn vluchtelingenstatus in Griekenland werd ingetrokken, kan worden aangenomen dat verzoeker nog steeds internationale bescherming geniet in Griekenland. Bijgevolg wordt vermoed dat hij geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

Het beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Verdrag van Genève en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17*, Ibrahim e.a.*, pt. 86).

De weerlegging van het wederzijds vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker, als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, ptn. 50-51; beschikkingen van 13 november 2019, *Hamed en Omar*, C-540/17 en C-541/17, pt. 35).

De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101; zie ook HvJ 18 juni 2024, QY/Bondsrepubliek Duitsland, C-735/22, pt. 52-54).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*", dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale

bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95).

De Raad brengt verder nog in herinnering dat situaties die geen “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:
- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma’s voor begunstigden.

Schendingen van de bepalingen betreffende de inhoud van internationale bescherming, thans opgenomen in hoofdstuk VII van Verordening (EU) 2024/1347, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten niet om een beschermingsverzoek op grond van artikel 38, lid 1, onder c), van Verordening (EU) 2024/1348 niet-ontvankelijk te verklaren (zie naar analogie HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.,* ptn. 91-94 en HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, ptn. 93-97).

5.3.5. Vooreerst onderzoekt de Raad of uit de landeninformatie waarover hij in de huidige stand van de procedure beschikt, blijkt dat de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland zodanig is gewijzigd dat moet worden geconcludeerd dat de bescherming die hun daar wordt geboden niet langer effectief of voldoende is, dan wel dat zij bij terugkeer naar Griekenland een reëel risico lopen om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a*., gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 91)
.
Uit de informatie vervat in het rechtsplegingsdossier, blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten. Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkendiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (geviseerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precaire omstandigheden kunnen terechtkomen.

De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel *“wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”* (*ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de thans beschikbare informatie, die op bepaalde punten actueler is en recentere gegevens bevat dan de informatie die voorlag bij de beoordeling van verzoekers eerdere beschermingsverzoeken, alsook ‘s Raads rechtspraak van 20 februari 2026, gewezen in Verenigde Kamers, overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er (nog steeds) niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig

(zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De bijgebrachte informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim*, pt. 91).

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *"alle gegevens van de zaak"* (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

5.3.6. Verzoeker legt in het kader van zijn huidig verzoek een "*rapport de poursuite du suivi psychologique*" *d.d.* 26 augustus 2026 voor. Uit dit verslag blijkt dat hij op dat ogenblik ongeveer veertien maanden op regelmatige basis, hoofdzakelijk tweewekelijks, psychologisch werd opgevolgd. In dit verslag wordt vooreerst ingegaan op verzoekers levensloop en traumatische voorgeschiedenis. Daarbij wordt melding gemaakt van zijn kinder- en adolescentiejaren in Gaza, die werden gekenmerkt door de blokkade, herhaalde bombardementen, blootstelling aan vernieling en dood, tekorten, stroomonderbrekingen, en chronische onveiligheid. Vervolgens wordt ingegaan op zijn vertrek uit Gaza en zijn migratietraject via Turkije naar Griekenland, waarbij onder meer wordt gewezen op de afhankelijkheid van mensensmokkelaars, precaire verblijfssituaties en verschillende arrestaties in Turkije. Wat Griekenland betreft, wordt verwezen naar het overlijden van een reisgenoot in het opvangcentrum te Mytilini, zijn vertrek uit de opvangstructuur na de toekenning van internationale bescherming, zijn verblijf in Athene en Thessaloniki, het verrichten van seizoenarbeid terwijl hij in een tent verbleef, zijn verblijf in een verlaten pand op Kreta en zijn afhankelijkheid van een derde. Na dit overzicht van verzoekers levensomstandigheden en ervaringen, zoals deze door verzoeker aan zijn psycholoog werden meegedeeld, wordt een beeld geschetst van zijn huidige klinische toestand. Er wordt melding gemaakt van (i) aanhoudende hyperwaakzaamheid; (ii) herbelevingen en een intrusief traumatisch geheugen; (iii) belangrijke anticiperende angst; (iv) slaapstoornissen; (v) depressieve symptomatologie; (vi) psychische vermoeidheid en een kwetsbaarheid voor uitputting; (vii) somatoforme verschijnselen en lichamelijke spanning; (viii) overlevingsschuld; (ix) een narcistische kwetsbaarheid en een gevoel van diskwalificatie; (x) een verzwakking van het gevoel van identiteitscontinuïteit en (xi) een kwetsbaarheid voor desorganisatie. De psycholoog stelt als geactualiseerde diagnose een complexe posttraumatische stressstoornis vast, gepaard gaande met een klinisch significante angstig-depressieve symptomatologie en somatoforme verschijnselen in een context van chronische psychotraumatische spanning. Vervolgens wordt in het verslag een psychopathologische duiding gegeven. De psycholoog geeft aan dat verzoeker als gevolg van de herhaalde blootstelling aan traumatische ervaringen doeltreffende maar psychisch belastende overlevingsmechanismen heeft ontwikkeld, waaronder hyperwaakzaamheid, anticipatie, actief handelen, uithoudingsvermogen en relatieve emotionele controle. Hij benadrukt hierbij dat verzoeker, ondanks een belangrijke innerlijke psychische belasting, een zekere functionele autonomie heeft behouden, en dat hoewel deze mechanismen het tot dusver mogelijk hebben gemaakt een zekere continuïteit van het functioneren te behouden zij evenwel niet mogen gelijkgesteld worden met een diepgaand psychisch herstel. Volgens de psycholoog wijst het vermogen om te handelen, stappen te ondernemen of bepaalde adaptieve gedragingen in stand te houden en zich aan te passen veeleer op een weerstand tegen instorting dan op verwerking van het trauma. De psycholoog wijst erop dat verzoeker wisselt tussen perioden van relatieve klinische stagnatie en fasen van toegenomen symptomatologie, voornamelijk onder invloed van de administratieve onzekerheid, het gevoel van diskwalificatie en processen van desubjectivering die zijn eerdere ervaringen van machteloosheid en gebrek aan bescherming opnieuw activeren. Het langdurig voortbestaan van deze situatie brengt volgens de psycholoog een risico mee op geleidelijke uitputting van de psychische afweermechanismen die momenteel worden ingezet om het functioneren in stand te houden, met de mogelijkheid dat zich, bij een verdere intensivering of een bijkomende breuk, een meer uitgesproken angstig-depressieve en posttraumatische decompensatie voordoet. De voortzetting van de psychologische begeleiding wordt klinisch noodzakelijk geacht.

Er kan niet worden betwist dat uit het psychologisch attest blijkt dat verzoeker kampt met psychologische problemen. De Raad heeft begrip voor verzoekers moeilijke levens- en migratieparcours en voor de

psychologische weerslag die de gebeurtenissen in Gaza, zijn migratietraject, zijn ervaringen in Griekenland en de onzekerheid omtrent zijn verblijfsrechtelijke situatie op hem hebben. Evenwel kan uit het voorgelegde verslag niet voldoende *in concreto* blijken dat verzoekers psychologische problematiek belangrijke negatieve gevolgen voor zijn zelfstandig functioneren, autonomie en zelfredzaamheid met zich meebrengt waardoor hij zich bij terugkeer naar Griekenland niet staande zou kunnen houden en er geen duurzaam bestaan zou kunnen uitbouwen. In dit verband merkt de Raad op dat de behandelende psycholoog zelf uitdrukkelijk aangeeft dat verzoeker, ondanks een aanzienlijke innerlijke psychische belasting, zijn adaptieve en handelingsgerichte capaciteiten en een zekere functionele autonomie heeft weten te behouden. Uit het verslag blijkt niet dat verzoeker geheel of gedeeltelijk arbeidsongeschikt is, dat hij niet langer zelfredzaam is, dat hij niet langer zelfstandig in zijn dagelijkse behoeften kan voorzien of dat hij voor zijn globaal dagelijks functioneren afhankelijk is van derden. Evenmin wordt hierin voldoende concreet uiteengezet in welke mate en op welke wijze zijn actuele psychologische toestand hem zou verhinderen om de aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden rechten in Griekenland uit te oefenen. Het verslag bevat geen concrete gegevens waaruit blijkt dat verzoekers mentale gezondheidstoestand de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting, of tewerkstelling onredelijk moeilijk of onmogelijk zou maken. Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat zijn psychische toestand zijn vermogen vermindert om langdurige administratieve procedures en eventuele moeilijkheden inzake de continuïteit van zijn zorg het hoofd te bieden, kan de Raad, gelet op het voorgaande, slechts vaststellen dat uit het voorgelegde psychologisch verslag niet blijkt dat verzoekers psychische toestand hem op heden verhindert zelfstandig te functioneren. In dit verband wijst de Raad tevens op verzoekers verklaringen ter terechtzitting omtrent zijn feitelijk functioneren in België. Verzoeker verklaarde dat hij tot kort vóór zijn vasthouding voltijds werkzaam was als verpakker in een groentebedrijf en dat hij deze tewerkstelling gedurende ongeveer twee jaar had uitgeoefend. Tevens verklaarde hij dat hij zich in het kader van zijn psychologische begeleiding gedurende meer dan een jaar tweemaal per maand zelfstandig met de trein vanuit Roeselare naar zijn psycholoog in Elsene begaf, waarbij de treinreis volgens hem telkens ongeveer anderhalf tot twee uur in beslag nam. Verzoekers verklaringen ter terechtzitting bevestigen aldus de vaststelling dat verzoeker, ondanks de door hem ondervonden psychische moeilijkheden, gedurende langere tijd in staat is gebleken een voltijdse tewerkstelling vol te houden en zich zelfstandig en op regelmatige basis over een aanzienlijke afstand te verplaatsen met het oog op zijn psychologische begeleiding.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat het psychologisch verslag van 26 augustus 2026, hoewel het een nieuw element vormt, niet van aard is om aan te tonen dat in hoofde van verzoeker sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen de aan zijn in Griekenland toegekende internationale beschermingsstatus verbonden rechten uit te oefenen en zich aldaar staande te houden.

5.3.7. Waar wordt aangegeven dat verzoeker verder psychologisch moet worden opgevolgd, wijst de Raad er vooreerst op dat hij reeds in zijn arrest van 15 april 2026 heeft vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat het voor hem onmogelijk zou zijn om een AMKA te verkrijgen of te activeren. Daarenboven blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat een statushouder die niet over een AMKA of een actieve AMKA beschikt, niet geheel verstoken blijft van toegang tot gezondheidszorg. Zo blijkt dat toegang mogelijk blijft tot onder meer spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat betrokkene zich tot een openbaar ziekenhuis of medisch centrum wendt: *"If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription*" (UNHCR Greece*, "Living In Greece – Access to healthcare",* beschikbaar op: https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare; "*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", september 2024, p. 49-51). Statushouders zonder actieve AMKA die niet in een opvangfaciliteit verblijven en een afspraak willen maken in een ziekenhuis, wordt aangeraden daarvoor een beroep te doen op een ngo. Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook deels gedekt: personen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (Refugee.info Greece, *"Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA)"* beschikbaar op https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623; alsook de referentie via consulteerbare weblink naar Refugee.info Greece, *"Health insurance"* beschikbaar op https://greece.refugee.info/en-us/articles/ 4985624835479, waarnaar wordt verwezen in voetnoten 89-90, 96-97 en 320 van "*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", september 2024, p. 21, 51). Ngo's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders,

waaronder medische en psychologische hulp, psychosociale ondersteuning en begeleiding. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 49-51, 67; "*Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 4, 7-8, en 12).

Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet *in concreto* aan dat hij bij terugkeer naar Griekenland van de voor hem noodzakelijke psychologische of andere medische zorg verstoken zal blijven.

5.3.8. Daar waar verzoeker erop wijst dat zijn ADET op 29 oktober 2026 komt te vervallen en op het ogenblik van de bestreden beslissing nog slechts ongeveer zeven weken geldig was, merkt de Raad vooreerst op dat de nakende vervaldatum van deze verblijfstitel als zodanig geen nieuw element betreft. Verzoeker was reeds van bij de afgifte van zijn verblijfsvergunning op de hoogte van het gegeven dat deze op 29 oktober 2026 kwam te vervallen en heeft het mogelijke verstrijken van zijn ADET bij een terugkeer naar Griekenland reeds uitdrukkelijk aangevoerd in zijn verzoekschrift van 23 mei 2025, inmiddels dus ruim zestien maanden geleden. Nergens blijkt evenwel dat verzoeker sedertdien, al dan niet met de hulp van anderen, zoals zijn advocaat of zijn familieleden in België, concrete stappen heeft gezet om zich nader te informeren over de te volgen procedure, dan wel nodige concrete inspanningen heeft geleverd om de verlenging van zijn ADET te bewerkstelligen en te bespoedigen. Uit niets blijkt dat dit voor hem niet mogelijk was en verzoeker toont niet aan dat hij zijn ADET in de toekomst niet zal kunnen laten verlengen. In dit verband wijst de Raad er nog op dat verzoeker in Griekenland reeds een asielprocedure heeft doorlopen, er een beschermingsstatus heeft verkregen, alsook een ADET, een AFM, een AMKA en een Grieks reisdocument. Hij heeft aldus reeds meermaals contact gehad met de Griekse autoriteiten, zodat enige basiskennis met betrekking tot de Griekse administratie kan worden verondersteld.

Wat er ook van zij, gelet op de resterende geldigheidsduur van verzoekers ADET kan niet zonder meer uitgesloten worden dat deze bij zijn daadwerkelijke terugkeer naar Griekenland inmiddels is verstreken of tijdens de verlengingsprocedure zal verstrijken. De Raad wijst erop dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de hernieuwing en/of de verlenging van een ADET van begunstigden van een internationale beschermingsstatus, die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren, uiterst moeilijk is en enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan duren (*"Recognised Refugees 2026. Access of beneficiaries of international protection to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, april 2026, p. 12-14; *"Country Report: Greece. Update 2025"*, AIDA/ECRE, juli 2026, p. 253-257; zie ook Refugee.info Greece, *"How to renew your residence permit"*, 8 april 2025). Als de ADET vervalt, wordt de AFM automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een individu bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid (*"Recognised Refugees 2026. Access of beneficiaries of international protection to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, april 2026, p. 20-24; *"Country Report: Greece. Update 2025"*, AIDA/ECRE, juli 2026, p. 255-257). Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland om dakloos te worden of om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen (*"Recognised Refugees 2026. Access of beneficiaries of international protection to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, april 2026, p. 11-24; *"Country Report: Greece. Update 2025"*, AIDA/ECRE, juli 2026, p. 253-257). Het ontbreken ervan dient in aanmerking te worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland. Tevens blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier zeer duidelijk dat de situatie voor statushouders in Griekenland dermate precair is dat het voor een begunstigde van internationale bescherming wiens ADET is vervallen, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, ook noodzakelijk is dat hij beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten, het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting (*"Recognised Refugees 2026. Access of beneficiaries of international protection to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, april 2026, p. 11-24 en 62; *"Country Report: Greece. Update 2025"*, AIDA/ECRE, juli 2026, p. 253-257; zie tevens *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 18-19).

Gelet op wat voorafgaat volstaat het gegeven dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland mogelijks niet meer over een geldige Griekse verblijfsvergunning zal beschikken, derhalve niet om te besluiten dat

verzoeker hierdoor buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Zoals uit de beschikbare landeninformatie blijkt, dient in een dergelijke situatie tevens rekening te worden gehouden met de mate van zelfredzaamheid van de betrokkene en met de vraag of hij tijdens de wachtperiode kan beschikken over middelen, een netwerk of andere ondersteuning.

Wat verzoekers mogelijkheden betreft om een eventuele wachtperiode te overbruggen, wijst de Raad erop dat reeds in het arrest van 15 april 2026 werd vastgesteld dat verzoeker in Griekenland in staat was in zijn levensonderhoud te voorzien, dat hij er een sociaal netwerk had uitgebouwd, dat hij in Griekenland financieel werd gesteund door zijn broer en dat familieleden in België zijn reis naar België hadden bekostigd. De Raad stelde daarbij tevens vast dat verzoeker zich beperkte tot de stelling dat er geen garantie is dat zijn familie hem opnieuw financieel zou ondersteunen, zonder concrete elementen aan te brengen waaruit bleek dat dergelijke ondersteuning niet langer mogelijk zou zijn**.** Verzoeker brengt in het kader van zijn huidige verzoek, wat zijn financiële middelen, netwerk of mogelijke andere ondersteuning betreft, geen nieuwe concrete elementen aan die deze eerdere beoordeling in een ander licht stellen. Integendeel, bij de indiening van zijn derde verzoek antwoordde hij op de vraag waarom hij niet kan terugkeren naar Griekenland dat hij alles reeds in het kader van zijn eerste en tweede verzoek had verteld en dat hij daar niets meer aan toe te voegen had (AD, Verklaring volgend verzoek *d.d.* 1 september 2026, p. 2, vraag 17). In die omstandigheden kan verzoekers betoog in het voorliggende verzoekschrift dat de commissaris-generaal zelf nader had moeten onderzoeken over welke financiële middelen hij thans beschikt, waar hij bij terugkeer de eerste nachten zou kunnen verblijven en of zijn familieleden of eerdere contacten hem gedurende een eventuele overgangsperiode kunnen ondersteunen, niet worden gevolgd. Het kwam in het kader van zijn volgend verzoek immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om de nieuwe elementen waarop hij zich beroept naar voren te brengen en toe te lichten. Nu verzoeker zelf geen concrete gegevens heeft aangebracht waaruit blijkt dat zijn actuele financiële middelen, zijn contacten in Griekenland of zijn mogelijkheden om op familiale of andere ondersteuning terug te vallen sinds de beoordeling van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming is gewijzigd, was de commissaris-generaal er niet toe gehouden middels de organisatie van een persoonlijk onderhoud te onderzoeken of de eerdere vaststellingen met betrekking tot verzoekers zelfredzaamheid en het voorhanden zijn van een ondersteunend familiaal netwerk nog steeds standhouden. De Raad stipt voorts aan dat verzoeker ter terechtzitting heeft verklaard dat hij tot kort vóór zijn vasthouding gedurende ongeveer twee jaar voltijds tewerkgesteld was als verpakker, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij, in geval van terugkeer naar Griekenland, er niet zonder enige financiële reserve als statushouder zou aankomen.

Gelet op het geheel van voorgaande elementen maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Griekenland verstoken zal zijn van middelen of een netwerk, noch dat hij onvoldoende zelfredzaam zou zijn om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten, het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen. Het gegeven dat zijn ADET bij zijn daadwerkelijke terugkeer mogelijk inmiddels is verstreken of tijdens de verlengingsprocedure zal verstrijken, volstaat in deze concrete omstandigheden dan ook niet om aan te nemen dat verzoeker hierdoor buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie.

5.3.9. Waar verzoeker in het onderhavige verzoekschrift erop wijst dat hij het document waaruit zijn AFM blijkt tijdens zijn verblijf in Griekenland is kwijtgeraakt, stelt de Raad vast dat dit een loutere bewering betreft die onmogelijk te verifiëren valt. Wat er ook van zij, de Raad wijst erop dat het AFM een persoonlijk fiscaal nummer is dat eenmalig wordt uitgegeven en bestaat uit negen cijfers (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, september 2024, p. 19). Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeker niet langer in het bezit zou zijn van het certificaat waaruit dit nummer blijkt, betekent dit niet dat het hem toegekende AFM-nummer niet langer bestaat of dat hij geen toegang meer zou kunnen verkrijgen tot de daaraan verbonden gegevens. Voor zover verzoeker in dit verband aanvoert dat de bestreden beslissing niet vaststelt of de betrokken registratie aan een actueel adres is gekoppeld, merkt de Raad op dat de vereiste om een adresbewijs voor te leggen betrekking heeft op personen die vóór 31 december 2020 een beschermingsverzoek indienden, nog geen AFM hebben verkregen en alsnog een AFM wensen aan te vragen. Deze situatie is niet vergelijkbaar met die van verzoeker, die op 11 oktober 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende en aan wie derhalve bij de registratie van dit verzoek automatisch een AFM werd toegekend.

Hetzelfde geldt voor verzoekers betoog betreffende zijn AMKA. Ook dienaangaande beperkt hij zich tot de stelling dat hij het desbetreffende document tijdens zijn verblijf in Griekenland is kwijtgeraakt. Daarmee toont hij evenwel niet aan dat het hem toegekende AMKA-nummer niet langer bestaat of niet opnieuw kan

worden achterhaald. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat een toegekend AMKA-nummer, naargelang de omstandigheden, actief dan wel inactief kan zijn of kan worden gedeactiveerd en vervolgens opnieuw gereactiveerd indien aan de toepasselijke voorwaarden is voldaan (*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 22-24; *Recognised Refugees 2026. Access to documents and socio-economic rights*, RSA/PRO ASYL, april 2026, p. 39; *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22; *Country Report: Greece. Update 2025*, AIDA/ECRE, juli 2026, p. 291; COI Focus Grèce, *Activation de l'AMKA et accès au marché du travail*, 13 februari 2026). De activeringsstatus van de AMKA kan derhalve weliswaar wijzigen, maar uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het toegekende sociale zekerheidsnummer tenietgaat wanneer het wordt gedeactiveerd of wanneer de statushouder de documenten waaruit dit nummer blijkt niet langer kan voorleggen. Evenmin blijkt dat het nummer in dat geval niet opnieuw zou kunnen worden achterhaald.

5.3.10. Waar verzoeker ten slotte hekelt dat hij in het kader van zijn huidige, derde verzoek niet persoonlijk werd gehoord door de commissaris-generaal, wijst de Raad erop dat artikel 55, lid 4, van Verordening (EU) 2024/1348 bepaalt dat het voorafgaand onderzoek van een volgend verzoek plaatsvindt op grond van schriftelijke toelichtingen of een persoonlijk onderhoud en dat van een persoonlijk onderhoud kan worden afgezien wanneer uit de schriftelijke toelichtingen duidelijk blijkt dat het verzoek geen nieuwe relevante elementen als bedoeld in artikel 55, lid 3, bevat. In dit verband bepaalt artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet, dat krachtens artikel 57/11/1, § 2, van die wet eveneens van toepassing is op verzoeken die vanaf 12 juni 2026 worden ingediend, dat de minister of zijn gemachtigde een verklaring afneemt van de verzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen als bedoeld in artikel 55 van Verordening (EU) 2024/1348. In de parlementaire voorbereiding bij de wet van 16 juni 2026 ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie wordt dienaangaande verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal in het geval van een volgend verzoek niet verplicht is om een persoonlijk onderhoud te organiseren en dat van de verzoeker wordt verwacht dat hij alle feiten, omstandigheden en documenten reeds in dit stadium volledig voorlegt. Daarbij wordt aangegeven dat de commissaris-generaal in beginsel op grond van de elementen en stukken die werden opgenomen in of toegevoegd aan de in artikel 51/10 bedoelde verklaring beoordeelt of het volgend verzoek nieuwe relevante elementen bevat (Memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie, KAMER, 2025-2026, 12 maart 2026, nr. 56-1401/001, 39-40).

Waar verzoeker meent dat de commissaris-generaal hem persoonlijk had moeten horen over zijn actuele middelen, zijn contacten in Griekenland en de mogelijke ondersteuning door zijn familieleden, herhaalt de Raad dan ook dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om, indien zijn situatie op deze punten sinds de beoordeling van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming was gewijzigd, deze gewijzigde omstandigheden in het kader van zijn volgend verzoek als nieuwe elementen naar voren te brengen, wat hij heeft nagelaten te doen (AD, Verklaring volgend verzoek d.d. 1 september 2026, p. 2, vraag 17). Nu verzoeker zelf geen concrete nieuwe elementen heeft aangebracht over zijn actuele financiële middelen, zijn contacten in Griekenland of de mogelijkheid om op zijn familieleden terug te vallen, kan hij de commissaris-generaal bezwaarlijk verwijten hem hierover niet nader persoonlijk te hebben bevraagd.

In de mate dat verzoeker verwijst naar het psychologisch verslag van 26 augustus 2026 als nieuw element ter staving van zijn volgend verzoek en het CGVS verwijt hem hierover niet verder persoonlijk te hebben bevraagd, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker in het kader van zijn verklaring volgend verzoek in de gelegenheid werd gesteld de inhoud van dit document en het belang hiervan voor zijn verzoek verder toe te lichten. Verzoeker heeft evenwel nagelaten hierover nadere concrete verklaringen af te leggen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal het verslag inhoudelijk heeft onderzocht, doch oordeelde dat het geen nieuw relevant element in de zin van artikel 55, lid 3, van Verordening (EU) 2024/1348 vormde. Dat verzoeker het niet eens is met deze beoordeling van het stuk of meent dat naar aanleiding daarvan bijkomende vragen hadden moeten worden gesteld over zijn psychische problemen, zijn dagelijkse beperkingen of zijn behandeling, brengt op zichzelf niet mee dat de commissaris-generaal gehouden was hem persoonlijk te horen. Zoals hiervoor reeds werd uiteengezet, voorziet artikel 55, lid 4, van Verordening (EU) 2024/1348 uitdrukkelijk in de mogelijkheid om het voorafgaand onderzoek van een volgend verzoek op basis van schriftelijke toelichtingen te verrichten en kwam het aan verzoeker toe om reeds bij de DVZ het belang van dit verslag voor zijn verzoek en de concrete weerslag van zijn psychische problemen op zijn dagelijks functioneren nader toe te lichten, wat hij evenwel heeft nagelaten te doen.

Verzoekers verwijzing naar het arrest *Addis* van het Hof van Justitie doet hier geen afbreuk aan. In dit arrest heeft het Hof geoordeeld dat, wanneer de beslissingsautoriteit voornemens is een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren omdat reeds internationale bescherming werd verleend door een andere lidstaat, het persoonlijk onderhoud over de ontvankelijkheid ertoe strekt de verzoeker niet alleen in de gelegenheid te stellen zich daarover uit te spreken, maar vooral om hem de mogelijkheid te bieden alle voor zijn specifieke situatie kenmerkende elementen uiteen te zetten, zodat kan worden uitgesloten dat hij bij terugkeer naar die andere lidstaat een ernstig risico loopt op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest. Het Hof heeft er daarbij op gewezen dat het persoonlijk onderhoud de beslissingsautoriteit in staat stelt de specifieke situatie van de verzoeker en diens mate van kwetsbaarheid te beoordelen en zich ervan te vergewissen dat hij alle relevante elementen heeft kunnen verstrekken (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, punten 49 en 52-54). Het Hof heeft in datzelfde arrest evenwel uitdrukkelijk gepreciseerd dat toen geldende Richtlijn 2013/32/EU de lidstaten toestond in het geval van een volgend verzoek af te wijken van de regel dat een persoonlijk onderhoud over de ontvankelijkheid van het verzoek wordt gehouden (*ibid.*, punt 55). Uit het arrest *Addis* kan derhalve niet worden afgeleid dat ook in het kader van een volgend verzoek steeds een persoonlijk onderhoud moet worden georganiseerd zodra elementen betreffende de persoonlijke situatie of een eventuele bijzondere kwetsbaarheid worden aangevoerd.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoeker ook in het voorliggende verzoekschrift, waarin hij nochtans uitdrukkelijk aanvoert dat de commissaris-generaal hem persoonlijk had moeten horen over zijn dagelijkse beperkingen en zijn concrete behandelingsplan, niet verduidelijkt welke bijkomende concrete informatie hij hierover tijdens een persoonlijk onderhoud had kunnen verstrekken. Verzoeker toont dan ook niet *in concreto* aan dat het feit dat hij niet persoonlijk door de commissaris-generaal werd gehoord, van invloed is geweest op de beoordeling van zijn verzoek, dat de commissaris-generaal hierdoor onzorgvuldig te werk is gegaan, dan wel dat de bestreden beslissing mogelijk anders zou zijn geweest indien een persoonlijk onderhoud had plaatsgevonden.

5.3.11. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe relevante elementen aanbrengt in de zin van artikel 55, lid 3, onder b), van Verordening (EU) 2024/1348 die verband houden met de eerder toegepaste grond voor niet-ontvankelijkheid en die tot een andere beoordeling nopen van de vraag of verzoeker zich daadwerkelijk kan beroepen op de hem in Griekenland verleende internationale bescherming. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing, met toepassing van artikel 38, lid 2, van Verordening (EU) 2024/1348, terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming.

5.4. Een schending van artikel 4 van het Handvest en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

5.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

5.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de DVZ de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

5.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 2.60, § 2, tweede lid van de RvV-wet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5.8. Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring of de hervorming van de bestreden beslissing kan leiden. Bijgevolg wordt het verzoek waarbij de toestemming wordt gevraagd om te mogen blijven bij wijze van voorlopige maatregel overeenkomstig artikel 2.29 van de RvV-wet, als *accessorium* van het beroep, amen met het onderhavige beroep verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer RvV X.

Artikel 3

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijfentwintig september tweeduizend zesentwintig door:

K. ALLYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
C. VAN DEN WYNGAERT	K. ALLYNS